

Maca
Jogan

ZAZNAVAM regratov cvet
 ene pomladi
 neskončnega časa,
 brez dni,
 brez štetja,
 brez let,
 brez teže,
 ki niha
 v prostoru
 belega laboda
 do večera,
 ko se zapre.

DIALEKTIKA Ko zaprem vrata
 TVOJSKOSTI v prostor, kjer je
 drugi jaz,
 ko dam v oklepaj
 trenutke samote,
 lahko ugotovim
 docela brez zmote:

moj mir in ne-mir si,
 brezup in pričakovanje,
 strah in hrepenenje,
 moj jaz in ne-jaz.

Razpeta v te razsežnosti
 bivam kot vsak.

ENORAZSEŽNOSTNA
 ČASOVNOST

Gruda prsti si,
 ki jo nosim
 v nedrih,
 modrina nebes,
 ki jo skrivam
 v očeh,
 pesem večera,
 ki jo tkem
 v zlato tenčico
 časa,
 ki se poraja,
 ki prehiteva,
 ki se prenavlja,
 ki mre
 in ki vse zaceli.

IZ POLPRETEKLE
 ZGODOVINE

Rdeče listje
 je božalo
 praznino
 in na skorjah
 borovcev
 sem tipala
 razraščeno
 tvoje ime,
 ki nikoli
 ni bilo zarezano,
 a je bivalo
 v travah,
 v kamnu ob poti,
 v vetrovih vejah
 in v belih
 oblakih časa,
 ki se izliva.

NAJSTVENA Pravijo,
 SODBA če sova skovika,
 nekdo umre;
 nihče
 ni slišal,
 tudi govoril ni,
 da bi slišal,
 pa je vseeno
 umrlo:
 napol izrečeno,
 napol zatajeno,
 kot pač umre
 hrepenenje.

Pesmi

Bogdana
Herman

JESEN po preperelih travah diši,
 po osmukanem listju in modri robidi.
 véliki voz in mali voz
 prevažata sanje
 in seno,